

nam, bi on gotovo celih 12 let ne čakal mirno, dokler bi ljubi Bog bolje ne ustvaril.

Ako pa doktorji vidijo, da so kmetje ž njimi nezadovoljni, potem bodejo, kakor so to iz svojih kancelij navajeni, prišli z grožnjami. Rekli bodo: Ako vi ne volite mene, potem vam bode posojilnica vrat zadrnila, in našel se bode tudi kak gospod duhoven, ki bo rekel: In vi prišli bodete v pekel!

In tako bodejo kmetje volili zopet svoje največje sovražnike!

Ne, ljubi kmetje, tega ne bode storili! Sponještajerski kmet postal je v zadnjem času moški. On se ne boji več razgrajanja kakih advokatorskih pisarjev in si ne pusti od gospodov duhovnov nič zapovedovati, ako je svojo dolžnost kot dober katolik izpolnil. Kmet bode boj z doktorji sprejel in gospodje doktorji bodejo s strahom spoznali, da so kandidati iz kmetov bolj izkušeni in modri, kakor oni gospodje ki se sami k pametnim prištevajo, ker so 12 let hlače po šolskih klopih trgali. Po celem Spodnjem Štajerju nastopili bodejo kmečki kandidati in — bodejo izvoljeni.

Vojna v Južni Afriki.

Buri so izvojevali veliko zmago! Kitchener sam poroča takole: Kolona Polkovnika Barterja je rešila kolono Bensona, katero je pri Berkenlaagte napadlo okoli 1000 Burov. Angleži so izgubili polkovnika Bensona, 8 častnikov in 58 mož. ki so vsi padli, 13 častnikov 156 mož je bilo ranjenih. Buri so vzeli tudi dva topa ter se umaknili proti vshodu. — Kitchener priznava torej sam, da so imeli Angleži v tej bitki samo ubitih in ranjenih nad 200. Koliko je bilo ujetih, tega Kitchener sploh ne pove. Gotovo pa je, da

kako kislo in ježno lice je napravila mogočna gospodova gospodinja z veliko bradavico na nosu — brr! še danes je Petra prijetno streslo.

Jeseniku gajžlo ukradel — Koklnovemu hlapcu dva polna žaklja prerezal, — materi s slamo mleko iz latvic pil, — tako je pisal.

Še včeraj je poskušal s slamo. Dobra je bila ta iznajdba, ker tako se smetana (vrhnja) ni načela; zato je mati že dalje časa mislila na copernijo in je hotela dati mlečnico izžegnati.

Ej, Burkelčev Peter, ta vam je bil pravo seme!

Še le, ko je napisal nekaj čez 30 faloterij, šlo je delo bolj počasi, in kakor ima vse svoj konec, tako ga je tudi njegov register grehov imel. Nato je vse šestkrat prebral, da bi si lažje zapomnil in v spovednici ne obtičal. Nazadnje se je še lepo podpisal in pristavil kraj in čas. Da bi bili grehi na varnem, je papir zavil v robec ter vse vkup stlačil v žep.

Obed, obstoječ iz mastnih žganjkov in mleka, mu danes ni dišal kakor drugekrat. Mleka si že kar pogledati ni upal, ker ga je preveč spominjalo na — no na njegovo iznajdbo s slamo. Tudi si ni upal

so angleške izgube še večje, saj Kitchener navadno polovico utaji. Kitchener poroča, da je bilo buror 1000. S tem pobija svoje lastne svoje prejšnje vesti, da se klatijo Buri le še v majhnih tolpah in neorganiziranih četah. Angleži so zopet enkrat zašli v past, in Buri so jih popolnoma pravilno in vojaško zajeli, pobili in polovili. Ta veliki poraz Angležev spčetka III. leta vojne je sila sramoten. Na Angleškem je vse prestrašeno, zlasti še zategadelj, ker je vodil zmagovite Bure menda »skorej ujeti« Botha! Angleži sedaj nimajo več optimističnih nad, da bo vojne že v kratkem konec. »Westminster Gazette« piše, da je Burov mnogo več kot se zatrjuje. Če naj se Buri premagajo docela, bo treba še mnogo novih čet. Toda odkod vzeti jih?

Angleži pravijo sedaj, da je bil oni veliki poraz pravzaprav velik uspeh, kajti Buri so hoteli ujeti vso kolono, a to se jim ni posrečilo. Listi govoré tudi o velikih izgubah Burov, a nobeden ne ve povedati, kolike so bile po številu te izgube. Ali ta bitka je dokazala samo dvoje; da se Angleži niso v vojni, ki traja že tretje leto, prav ničesar naučili in da se dajo še vedno kakor neumne ovce presenečati in zvabljeti, v past, ter da so burske čete še vedno močne, agresivne in izborno izvežbane. Angleški listi pišejo šele danes, da bo treba strategijo vendar-le izpremeniti! Buri so blizu Kapstadta napadli velik konjski hlev ter odvedli Angležem več 1000 konj. General Delarey je 29. oktobra v okolici Rustenburga napadel angleški transport ter vzel vozove s streljivom in puškami. »Reynolds Newspaper« dokazuje, da so izgubili Buri doslej že nad 300.000 mož (torej 28000 mož več kot je znašalo vse moško bursko ljudstvo in 240000 mož več kot je bilo odraslih Burov borilcev!) »Morning Leader« je soštel ujete ovce, vole in konje, a je soštevjanje opustil, ko se je izkazalo, da presega jo šte-

materi v lice pogledati, saj je nosil v aržetu črno na belem, da je ničvreden fant.

»Imaš kaj velikih grehov?“ vprašala ga je mati. Seveda ni Peter nič odgovoril.

Po jedi jo je tiho potegnil v šolo, odkoder je potem g. učitelj vse otroke skupaj v cerkev peljal.

Spovednik jih je že čakal. Jeden drobiž za drugim je zgrevano in boječe stopil v spovednico, a vsak je spet korajžno iz nje odšel.

Prišla je tudi vrsta na muhastega Petra. Zato mu je vroče postajalo in moral se je večkrat obrisati; kolena so se mu tresla, srce mu je strašansko močno bilo, in kar zazibal se je v spovednico. Že je gospod župnik odprl okence in mu mignil, naj začne. On pa je iskal in iskal papir na katerem je imel svoje grehe zapisane. Zavoljo tega je postal duhovnik nepotrpežljiv. Peter, rudeč ko kuhan rak, je iskal po vsih aržetih, stresal svoj robec sem in tja ter nazadnje z jokajočim glasom povedal: »Jaz sem svoje grehe zgubil!“

No, usmiljen spovednik mu je ljubeznjivo pomagal. In ubogi grešnik je najprej boječe in počasi povedal tisto pripovedko o šekasti mački, potem je privlekel Jesenikovo gajžlo in prerezana žaklja in potem je

vilke milijone! Tako sami angleški listi konstatujejo, da so poročila z bojišča smešno lažnjiva.

General Botha je sporočil Kitchenerju, da bo dal odslej nanalje za vsakega ustreljenega Bura ustreliti angleškega častnika. Končno se poroča, da sta v bitki z Bensonom bila zadeta dva burska poveljnika: Oppermann je bil ubit, Kristijan Botha pa ranjen. Angleški kralj je pri sprejemu iz Avstralije vrnivšega se prestolonaslednika dejal, da vsak dan moli za mir. Molitev kralja Angliji pač ne pomore iz vedno večjih blamaž. Pomagalo pa bi, ako bi kralj poslal Chamberlainu, ki se v tej vojni bogati, plavo polo, to je, da bi ga penzioniral. Tudi državni zakladni kancelar Hicks-Beach je dejal, da je vlada pripravljena skleniti časten in pameten mir.

Angleški listi so raztrosili vest, da ravna Buri z ujetniki neusmiljeno, kruto. Transvaalski poslanik v Bruslju pa je ti dni konstatiral, da Angleži lažejo, kajti Buri ravna z ujetniki prav nalašč lepo in milo. Laž se je raznesla zato, da bi se vojaštvo poslej iz strahu manje naglo udajalo kot doslej, da bi se vojaštvo borilo iz trepetu pred krutostmi Burov od sedaj nadalje obupnejše, vztrajnejše. Strah pred mukami in smrtjo naj nadomestita angleškemu vojaštvo pogum in navdušenje! Prisiljenost pa ni nikjer dobra, najslabša pa je v vojni. Angleški vojaki n. pr. mečejo patrone proč kadar so jim pretežki. Vsak vojak dobi po 300 patron. Ker pa je menda vsak že naprej pripravljen na poraz, pomeče nekaj patron proč, da more lažje — bežati: Kafri in Buri so našli že ogromno množino angleških patron. Vsi Buri skoraj so oboroženi z angleškimi puškami in jahajo na konjih, kateri so vzeli Angležem. »Matin« ceni število Burov na bojiščih na 27000 mož; vsi so pogumni in polni upanja na končno zmago, ker poznajo deželo ter jim ne

manjka ničesar. V angleški vojski je mnogo nezadovoljnežev in Holandci v Kaplandiji so vsi na ztrani Burov.

Razne stvari.

Ljubi gospod Jonas, urednik „Fihposa“ v Mariboru! V zadnjem „Fihposu“ praviš, da je „Štajercu“ zmanjkalo sape. Oh, ne bodi vendar tako otročji. Tako govoričijo otroci, ki jim še srajčica iz hlačic gleda. Ti zahtevaš od nas, da bi ti mi povedali imena slovenskih trgovcev, ki so pomagali ustanoviti „Štajerca“. Vendar ljubi Jonas, spomni se malo nazaj, (saj možgane vendar imaš) na številko 12 „Štajerca“, ko smo te prosili, da bi nam odgovoril in povedal, kateri so tisti trgovci v Ptuj ali drugod, ki pravijo kmetom s sladkimi besedami: „Stric, kaj pa bo dobrega?“ in si pisal „drugače pa nam za hrbtno osle kažejo in nas imenujejo ‚bindišer trotl‘“. — Mi smo na to odgovorili sledeče: „Ako pa nam g. Jonas imena tistih trgovcev ne imenuje; potem je on sam sovražnik kmetskega stanu, lažnik in slepar. „Gospodarček!“ ven torej z imeni kmečkih sovražnikov.“ Glej, glej gospodek Jonas! Pet mesecev je že od takrat preteklo in ti si še zmirom odgovora dolžen. Kakor hitro boš nam tiste trgovce naznanil, bomo ti tudi mi naznanili tiste slovenske trgovce, ki so pomagali „Štajerca“ ustanoviti. Zraven bomo pa povedali tudi tiste slovenske trgovce, ki so s „Štajercem“ stokrat bolj zadovoljni, kakor s „Fihposom“. Toraj le korajžno na dan. — To je enkrat ena budalost, ki si jo v zadnji številki stril, druge so pa tudi toliko neumne, da se nam smili črnila, kaj o njih pisati. Toraj preje plačaj dolg, potem ti pa radovoljno zopet posvetimo.

Iz Ptujске gore. Trmoglavnost g. župnika zmiraj

hitro cel svoj register zropotal. Na ničesar ni pozabil, saj so bile to samo bolj — imenitne reči.

G. župnik pa še ni bil posebno hud. Zavoljo mačke svoje gospodinje je samo vprašal, če je ni poprej martral, in ko je Peter odgovoril da ne, ni črnil besedice več o njej. Petru se je še celo zdelo, da se je spovednik malo nasmejalo.

Spoved je srečno končana, mislil si je Peter, ki je po molitvah, katere je za pokoro dobil, vesel iz mračne cerkve stopil. Tako lušno se mu je zdelo, da je pri farovžu kar odskočil.

Pa glej ga šmenta! Njegove noge še se niso dotaknile ceste, že ga je zgrabila močna kuharica in ga je vlekla v drvarnico. Njene oči so se svetile kakor pisanemu gadu. V drvarnici je pobrala drobno drvo in z vso močjo nabijala po Petru. „Tako ti si bil! Ti si mojo šekasto mačko ubil! Čak ti bom že pokazala!“ je vpila. Tudi Peter se je drl, da so se kokoši pred pojato prestrašile in zbežale. Tulil je: „Nikol več ne bom. Res ne bom nikol več!“

Vendar je enkrat vrgla drvo na kup, fanta pa iz drvarnice. Ko se je od tla pobiral, da bi hitro zopet pete odnesel, oglasi se na strehi — kakor bi

ga hotela jeziti rujava mačka. A Peter danes ni mislil na ubijanje, ampak je hitro zbežal. Že prej je farovski kuharici večkrat rekel, stara copernica, zdaj pa bi bil še prisegel, de je res s hudičem v zvezi.

Doma ga je mati že pred vratmi čakala. Roke je držala zadaj, kakor bi imela nekaj skritega kar ni treba vsakemu človeku videti.

„Tako, fant, si tu!“ pozdravi ga mati ostro. „Pojdi z menoj v hišo!“ Notri se je prikazala — šiba. „Čaj mrcina, ti bom že s palico pregnala tvoje lumparije s slamo!“ In jezno ga je začela mlatiti. Kuharica ga je tolkla največ po hrbtnu, mati pa se je pomaknila malo nižje. Prav skrbno in dobro je opravila svojo delo, to se mora pač reči.

Po teh dveh hudih nevihtah, polnih groma in bliska, že Peter ni več vedel, ali še živi, ali je že mrtev. Skozi zadnja vrata je zlezal na travnik in se vlegel čisto pri plotu v mehko travo. Čutil je kaj mu bo dobro djalo. In res, mokra in hladna celina ga je lepo hladila in zato je tudi hitro zaspal, čeravno je bil pošteno potolčen.

A hudo trganje v glavi ga je hitro zbudilo. Toda to trganje ni nastalo od prehlajenja, ampak je imelo